

Over Abattoir Fermé.

Abattoir Fermé maakt voorstellingen over de fundamentele angsten, verlangens en obsessies die de mens wil rationaliseren. Omdat die extremen deel uitmaken van het leven. Daarbij hanteren we een taal die niet voor de hand liggend is en zich beroept op iconografie, symboliek, beelden uit het collectieve bewustzijn en zintuiglijkheid. Specifiek ligt er een interesse in de intersectie tussen individu en lotsbestemming.

Het vertrekpunt van een werkproces ligt steeds bij de fascinatie voor *outsiders* en de zoektocht achter het bekende. Dissidente figuren als o.a. H.P. Lovecraft, Henry Darger, Todd Browning, Albert Fish, Charles Manson en plekken als *The Forensic Anthropology Research Facility* (aka *The Body Farm*), *The Imperial Office of the Ku Klux Klan* en *The Michigan Cryonics Institute*: al deze personen en plaatsen zullen nooit tot de *mainstream* horen omdat ze hintten naar een verboden wereld die niet zelden is gekoppeld aan angst, verlangen of obsessie.

Abattoir Fermé probeert in zijn voorstellingen de essentie van zijn subject neer te zetten en gebruikt daarbij als ingang de geschiedenis en het microuniversum waarin dat subject zich bevindt. Concreet gebeurt dat doordat de spelers de personae vaak frontaal portretteren (als in een statieportret) en het publiek recht aankijken. De persoonlijke geschiedenis van het subject ligt vaak verspreid op, rond maar ook in de scène. Geen enkel rekwisiet of decorstuk is overbodig: het zijn steeds parafernelia ter reconstructie van een persoonsgeschiedenis.

Personages kijken naar de objecten als door een microscoop en voeren dan minutieus hun verleden en toekomst uit, niet per se in chronologische volgorde.

Door alles een 'lading' te geven – decor, rekwisieten, handeling, *voice-overs*, tekst – creëren we in het beste geval een theatrale *horror vacui*: een enorme veelheid, maar waarbij het publiek altijd kan blijven fantaseren.

Abattoir maakt en speelt Abattoir. We hebben een eigen taal en een manier van werken. Er zijn ontzettend veel parameters verbonden aan een maakproces: de intrede van chaos, momenten van meditatie, twijfel, een veelheid aan keuze, inhoudelijke voeding en met regelmaat confrontaties met publiek. Maar in de grond is het de berusting in het collectief, in gezamenlijke fascinatie, in een goede communicatie, in de (al)chemie en een wederzijds vertrouwen dat het werk nodig heeft. Een voorstelling is niet louter een dramaturgische uitkomst. Het is veeleer de optelsom van een bestendigde, gecultiveerde anarchie.

Het is niet makkelijk om ons achteraf te herinneren hoe een specifieke voorstelling precies tot stand is gekomen. Terugblikken op een repetitieproces komt vaak niet verder dan stuiten op het gevoel van 'een roes'. Veel heeft te maken met het zo diep ingraven in de materie dat de methodiek willens nillens verglijdt in de materie. Van het repetitieproces van het stuk *Tourniquet*, waarin een circulaire beweging belangrijk is, kunnen de makers zich vooral nog herinneren dat er veel gedraaid werd.

De onlosmakelijke verbinding tussen het geënceneerde ritueel (de voorstelling) en het ritualiseren van de methodiek draagt iets sjamanistisch in zich mee.

De sjamaan als zonderling, die door de stam wordt geschuwd maar noodzakelijk is voor zijn verder bestaan; die via het ritueel orakelt, vuur brengt en wensen vervult. Het is in dit beeld dat een voorstelling van Abattoir Fermé zich het best laat decoderen en een glimp kan bieden in wat Shakespeare beschreef als '*the dark backward and abysm of time*': die bodemloze en oeroude plek waar het sacrale en het profane de handen in mekaar slaan.